

Arrest

nr. 50 002 van 22 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd R. NAEGELS en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat B. MANNAERT, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 april 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 april 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 juli 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 januari 2010.

1.3. Op 22 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan. U verklaarde te zijn geboren in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. U stelt minderjarig te zijn. U verklaarde dat u in de periode vóór uw vertrek, dat dateert van de lente van 1387 (Westerse kalender: april - juli 2008), enkele maanden hebt gewerkt voor de organisatie "SERVE". Dit is een buitenlandse NGO die ondermeer in Jalalabad werkt ter ondersteuning van het welzijn van de Afghaanse vrouwen. Uw oom G.(...) (oom van vaderszijde), die banden zou hebben met de Taliban, heeft u gewaarschuwd om uw activiteiten aldaar te stoppen. Uiteindelijk zouden de Taliban, via uw oom, u gevraagd hebben om een bom te plaatsen in het gebouw van de NGO. U weigerde dat waarop u naar een oom van moederszijde vluchtte. G.(...) zou intussen u en uw familie hebben bedreigd. Daarom besloot u Afghanistan te verlaten. U reisde met een vals Afghaanse paspoort per vliegtuig naar Turkije. Van daaruit reisde u via Griekenland (waar op 20 augustus 2008 uw vingerafdrukken werden genomen) en Italië naar België waar u asiel aanvraag op 15 april 2009. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart neer, evenals een schoolattest, een tewerkstellingsattest van de NGO, twee attesten van de lokale overheid die uw relaas zouden staven en een attest van de politie inzake uw problemen met de Taliban.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter, na een grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag, te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Dit omwille van volgende redenen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de gegevens die staan vermeld in de door u voorgelegde aanbevelingsbrief vals zijn. Na een dubbele controle bij Dr. N.(...) A.(...) H.(...), ondertekenaar van de aanbevelingsbrief, blijkt dat de persoon Mr. Z.(...) S/O Mr. G.(...) G.(...), de persoon die u beweert te zijn, inderdaad voor "SERVE" werkte, maar van oktober 1997 tot juni 1998. Dit kan onmogelijk uzelf zijn. In de periode tussen oktober 1997 en juni 1998 was u nog maar 4 of 5 jaar oud, u stelt immers in 1993 te zijn geboren, zodat u onmogelijk als "volunteer escort" kan hebben gewerkt voor "SERVE". Dr. N.(...) A.(...) H.(...) bevestigde bovendien dat hij de persoon Mr. Z.(...) S/O Mr. G.(...) G.(...) nooit meer opnieuw zag na juni 1998. Het CGVS concludeert dan ook dat de inhoud van de aanbevelingsbrief die u voorlegde vals is in die zin dat u onmogelijk de persoon bent waarnaar wordt verwezen en dat deze persoon niet van oktober 2007 tot juni 2008 aldaar zou hebben gewerkt. Het voorleggen van dit valse of vervalste document, doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw gehele asielrelaas dat immers is verbonden aan uw beweerde werk voor de organisatie "SERVE".

U probeerde aldus de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden. Men kan redelijkerwijs verwachten dat u bij het indienen van een asielaanvraag, van bij aanvang van de asielprocedure, spontaan een waarheidsgetrouw en zo volledig mogelijk getuigenis aflegt met betrekking tot de elementaire gegevens van uw asielaanvraag. Het voorleggen van een vals of vervalst document zorgt er voor dat u het CGVS verhindert om een volledig beeld te krijgen van uw persoon en uw asielmotieven. Zo maakt u het deze instantie onmogelijk om een correct inzicht te krijgen in uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming. De andere door u voorgelegde documenten, zijnde twee attesten van de lokale overheid en een attest van de politie, zijn niet van die aard dat ze afbreuk doen aan deze bevindingen. Deze documenten zouden immers de door u beweerde problemen moeten staven waaraan echter gezien bovenstaande observaties geen geloof meer kan worden gehecht. Verder zouden uw identiteitskaart en de schoolattesten uw identiteit en scholing moeten staven. Maar in dit kader merkt het CGVS op dat aan uw beweerde identiteit kan getwijfeld worden op basis van de vaststelling dat de persoon die staat vermeld in uw tewerkstellingsattest niet dezelfde persoon kan zijn dan diegene die staat vermeld op uw identiteitskaart en uw schoolattesten (zie supra). Verder verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat de bewijswaarde van dergelijke Afghaanse identiteits- en andere documenten relatief is aangezien deze, zowel binnen als buiten Afghanistan, op illegale maar eenvoudige wijze verkrijgbaar zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapende conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid. Maar het stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van anti-regeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U bent afkomstig uit het district Surkh Rod uit de provincie Nangarhar. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de anti-regeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als eerste verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

2.2. Waar verzoeker in zijn “beroep tot nietigverklaring” vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de definitie van vluchteling in het Verdrag van Genève, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-playbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat uit de bestreden beslissing af te leiden valt dat er getwijfeld wordt aan zijn relaas omwille van een verklaring van Dr. N. A., die als ondertekenaar van de bijgebrachte aanbevelingsbrief stelt dat de persoon Zameer voor de NGO ‘Serve’ werkte van oktober 1997 tot juni 1998. Verzoeker bevestigt dat hij toentertijd inderdaad slechts vijf jaar oud was zodat het onmogelijk over hem kan gaan. Volgens verzoeker klopt het echter niet dat hij in het geheel niet voor de NGO gewerkt heeft. Verzoeker wijst erop dat Dr. N. A. spreekt over een zekere Zameer en niet over Zamir (= ee ipv i). Het CGVS stelt volgens verzoeker dus vragen over een mr. Zameer en niet over hem, mr. Zamir A.. Bovendien spreekt Dr. N. A. over Zameer als voornaam en werd niet gesproken over de familienaam zodat het volgens verzoeker overduidelijk is, minstens de mogelijkheid bestaat dat het hier over twee verschillende personen gaat. Verzoeker meent dan ook dat het duidelijk is dat de aangebrachte informatie door het CGVS niet correct is, minstens onvoldoende om hem te gaan betichten van valse verklaringen. Tot slot stelt verzoeker dat het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om te bewijzen dat de door hem voorgelegde documenten vals zijn. In casu wordt dit bewijs niet geleverd doch wordt enkel gesteld dat er heel wat documenten uit Afghanistan vals zijn, aldus nog verzoeker.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, voert verzoeker aan dat op basis van genoemd verdrag en de Resolutie van de Raad van de Europese Unie van 26 juni 1997 inzake niet-begeleide minderjarige onderdanen van derde landen, België ertoe gehouden is voldoende bescherming te bieden aan niet-begeleide minderjarigen op haar grondgebied. Volgens verzoeker kan niet betwist worden dat een terugkeer naar zijn land van herkomst geenszins in het hoger belang van het kind is gelet op het risico aldaar vervolgd te worden.

3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat het, gelet op zijn feitenrelaas en de duidelijk nog steeds aanwezig zijnde conflictsituatie in Afghanistan, niet kan worden betwist dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om subsidiaire bescherming te genieten. Verzoeker meent dat het niet opgaat deze status te weigeren op basis van zogenaamde regionale verschillen. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf stelt dat het gewapend conflict opschuift richting centrum en het westen van het land en er tevens berichten zijn dat het conflict wordt uitgebreid richting noorden. Verzoeker vervolgt dat uit het door het Commissariaat-generaal bijgebrachte document uitgaande van UNHCR bovendien staat dat er in de provincie Nangarhar wel degelijk onveilige gebieden zijn. Verzoekers district is er weliswaar niet bij maar er zijn een aantal districten die zeer nabij zijn en die wel op deze lijst voorkomen zodat het volgens verzoeker niet meer dan logisch is dat er in zijn district een reëel risico is op ernstige bedreigingen. Het is immers niet omdat het geweld van een andere intensiteit is dan het geweld in andere regio's dat er kan besloten worden dat er voor hem geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, aldus verzoeker.

Bij het verzoekschrift toegevoegd: de bestreden beslissing, de UNHCR updat van oktober 2008 en de CEDOCA-informatie.

3.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

Verzoeker laat na in concreto te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van het in het eerste middel omschreven zorgvuldigheidsbeginsel, fair-playbeginsel en redelijkheidsbeginsel zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het eerste middel niet in aanmerking genomen.

Daargelaten de vraag of het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, stelt de Raad vast dat verzoeker ook hier nalaat te verduidelijken welk(e) artikel(en) van dit Verdrag hij geschonden acht, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze dit/deze artikel(en) zou(den) geschonden zijn. Zo verzoeker aanhaalt dat België ernaar moet streven de minderjarige met zijn ouders te herenigen, wijst de Raad erop dat de hereniging van verzoeker met zijn ouders geen bevoegdheid inhoudt van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet de bevoegdheid heeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. Waar verzoeker erop wijst dat België de niet begeleide minderjarige in afwachting van zo'n duurzame oplossing moet opvangen en hem tegen misbruik en uitbuiting moet beschermen, stelt de Raad vast dat niets in het administratief dossier, noch in voorliggend verzoekschrift erop wijst dat dit niet zou zijn gebeurd in het geval van verzoeker vermits hem conform de wet een voogd werd toegewezen.

3.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) de inhoud van de door hem voorgelegde aanbevelingsbrief van de NGO 'Serve' vals is, zoals uitvoerig wordt toegelicht, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn gehele asielrelaas dat immers verbonden is aan zijn beweerde werk voor de organisatie 'Serve', (ii) de andere door hem voorgelegde documenten, zijnde twee attesten van de lokale overheid en een attest van de politie, niet van dien aard zijn dat ze afbreuk doen aan deze bevindingen daar aan de beweerde problemen die zij zouden moeten staven geen geloof kan worden gehecht, (iii) ook aan zijn beweerde identiteit kan getwijfeld worden op basis van de vaststelling dat de persoon die staat vermeld in zijn tewerkstellingsattest niet dezelfde persoon kan zijn dan diegene die staat vermeld op zijn identiteitskaart en zijn schoolattesten en (iv) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat verzoeker op basis van de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod uit de provincie Nangarhar niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 april 2010 (CG nr. 0912047), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.6. Na lezing van de stukken vervat in het administratief dossier, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij argumenteert dat mr. Zameer en mr. Zamir twee verschillende personen zouden zijn en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct is. Vooreerst wijst de Raad erop dat de aanbevelingsbrief die door verzoeker zelf werd bijbracht ter staving van zijn beweerde werkzaamheden voor de NGO 'Serve', handelt over mr. Zameer s/o mr. G.G.. Daar zowel in dit neergelegde attest als in de vraag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen én in het antwoord van Dr. N. A. wordt verduidelijkt dat het gaat om de zoon van G. G., de beweerde naam van verzoekers vader, dient te worden geconcludeerd dat Zameer en Zamir wel degelijk dezelfde persoon betreft, de persoon die verzoeker beweert te zijn. Dit blijkt evenwel een bedrieglijke verklaring. Immers, waar de aanbevelingsbrief melding maakt van een tewerkstelling van oktober 2007 tot juni 2008 blijkt uit de verklaringen van Dr. N. A., de ondertekening van de brief in kwestie, echter dat een zekere mr. Zameer, zoon van G. G., bij 'Serve' werkzaam was als "volunteer escort" van oktober 1997 tot juni 1998. Daar verzoeker, die volgens zijn verklaringen geboren is in 1993, in deze periode slechts vier of vijf jaar oud was kan hij onmogelijk de persoon zijn die volgens de verklaringen van Dr. N. A. voor de NGO 'Serve' heeft gewerkt. Dit klemmt des te meer daar Dr. N. A. uitdrukkelijk verklaarde dat hij de persoon mr. Zameer, zoon van G. G., na juni 1998 nooit meer terugzag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook op goede gronden oordelen dat de inhoud van de door verzoeker bijgebrachte aanbevelingsbrief vals is daar verzoeker niet de persoon kan zijn waarnaar wordt verwezen en deze persoon daarenboven niet van oktober 2007 tot juni 2008 voor 'Serve' heeft gewerkt, zoals verkeerdelijk in de brief wordt geattesteerd. Het na confrontatie met een negatieve beslissing bevestigen dat hij in de door Dr. N. A. vermelde periode slechts vijf jaar was en het dus niet over hem kan gaan doch tegelijkertijd stellen dat dit niet uitsluit dat verzoeker wel degelijk voor de NGO heeft gewerkt, is niet ernstig en doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, doet het neerleggen van de vervalste aanbevelingsbrief afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers gehele asielrelaas, dat immers onlosmakelijk verbonden is aan zijn beweerde werk voor de organisatie 'Serve', en kan niet anders dan worden besloten dat verzoeker op intentionele wijze heeft geprobeerd om de Belgische autoriteiten te misleiden. De overige door verzoeker neergelegde attesten, zijnde twee attesten van de lokale overheid en een attest van de politie, zijn zoals correct wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet van dien aard dat ze afbreuk kunnen doen aan deze bevindingen. Deze documenten, die een duidelijk gedongen karakter vertonen zodat hieraan op zich bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend, zouden immers de door verzoeker beweerde problemen moeten staven doch hieraan kan gezien bovenstaande observaties niet het minste geloof worden gehecht. Tot slot vormen ook verzoekers taskara en schoolattesten niet het minste bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Derhalve kunnen ook vragen worden gesteld bij de authenticiteit van deze stukken daar de persoon die vermeld staat op het door verzoeker neergelegde tewerkstellingsattest, zoals blijkt uit wat voorafgaat niet dezelfde persoon kan zijn dan diegene die staat vermeld op de taskara en de schoolattesten. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden onzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

3.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.8. Op 1 oktober 2010 laat de verwerende partij aan de Raad een update, gedagtekend 24 augustus 2010, geworden betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in de periode november 2009 en augustus 2010 ("*Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)*"). Bij het nemen van de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de status van subsidiair beschermde. Deze beslissing steunde op een evaluatie van de toenmalige veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening werd genomen. UNHCR stelt daarin dat het zich niet meer in staat acht om een accurate *Security Update* vrij te geven waarbij

specifieke conflictgebieden worden afgebakend. Evenwel wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. De aanvragen voor Afghaanse asielzoekers dienen volgens UNHCR op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden beoordeeld te worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Uit hoger aangehaalde actualisatie van de veiligheidssituatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de gehele provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is, in die mate gewijzigd is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met deze ontwikkelingen en het gegeven dat er niet meteen concrete indicaties zijn om de afkomst, recente herkomst en het profiel van verzoeker in twijfel te trekken, is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker in aanmerking komt voor de status van subsidiair beschermde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS